

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 42. SZÁM, 2009. OKT. 18.

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Nem egy igeszakasszal találkozunk a Bibliában, főleg az Ószövetségben, amely nemcsak, hogy nehezen érthető,

ményt egészen más szempontok szerint kell vizsgálni, és annak érdekében, hogy bizonyos fontos üzenetek kidomborodjanak, azok magyarázatánál nem lehet mindig a Krisztustól elsajátított általános emberszeretet felől való megközelí-

Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel egész ifjúságát, harmincezer embert. Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerubokon ülő Seregek Urának a nevére neveztek el. Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abinádáb házából, amely a dombon volt. Abinádáb fiai, Uzzá és Ahjó irányították az új szekeret. Elvitték az Isten ládáját Abinádáb házából, amely a dombon volt. Ahjó ment a láda előtt. Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az Úr színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, latnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével. Amikor Nákón szerűjéhez érkezett, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbolitottak az ökrök. Ezért fellángolt az Úr haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá meggondolatlanúságáért az Isten, és meghalt ott, az Isten ládája mellett. Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az Úr összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perek-Uzzának mindmáig. Akkor félni kezdett Dávid az Úrtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az Úr ládája? És nem akarta Dávid magához vitetni az Úr ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. Három hónapig volt az Úr ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az Úr Óbéd-Edómot és egész háza népét. De jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az Úr Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájáért. Elment Dávid, és örvendezve vitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. Amikor hat lépést tettek azok, akik az Úr ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízórt borjút áldozott. Dávid teljes erővel táncolt az Úr színe előtt, és gyalocs éfódot kötött magára Dávid. Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az Úr ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel.

2Sám 6,1-15

hanem egyenesen felháborodunk rajta, megütközünk benne. Gondolom, hogy ez érvényes lehet a mai Igére is, amely valószínűleg felteteti bennünk az óvatos kérdést, hogy vajon igazságos volt-e az Úr részéről ilyen kegyetlen elbánás? A jó szándékot halállal fizeti meg az Úr? Úgy vélem, testvéreim, hogy azóta, amióta csak olvassátok a Bibliát, már megéreztette veletek az Ószövetség szelleme, hogy bizony, némely ese-

tést érvényesíteni. Mert ma Isten ez által a különös esemény által nem az emberi élet értékét akarja megmutatni, hanem azt, hogy az Ő szentsége mennyire értékes, minden emberi életnél is értéke-sebb. A mai alkalommal tehát az Isten szentsége fog a középpontban állni, hogy mi is megvizsgálhassuk magunkat, hogyan közeledünk Isten felé: szentül és alázatos félelemmel, mint Dávid, illetve Óbéd-Edóm, vagy úgy, mint Uzzá, aki-

---

nek a szándékait, Isten dolgaihoz való hozzáállását a következők során vesszük szemügyre.

Uzzá esete valóban döbbenetes. Ítélet által halt meg, holott sehol máshol nem olvassuk, hogy különösebben bűnös lett volna. Sőt, minden bizonnyal Dávid megbízásából, egy liturgiai feladattal volt felruházva, hogy irányítsa az új szekeret, amelyen Isten ládája nyugodott. Dávid kegyességét ismerve, minden bizonnyal nem akárkit választott erre a kiemelt feladatra. Olvassuk, hogy a király maga is megdöbben a szomorú eset láttán. Uzzá bűne ugyanis nem olyan jellegű volt, amely első látásra nyilvánvaló. Ezt a bűnt csakis Isten láthatja, aki az emberek szívének vizsgálója – nem csak Uzzában, hanem bennünk is. Uzzá megérintette a szent ládát. És nem az volt a mérvadó, hogy jó szándék vezetete-e, hanem az, hogy meggondolatlanul megérintette az érinthetlent. Profán és könnyelmű módon kezelte azt, ami szent. Ahhoz, hogy jól felfogjuk, mit jelentett Isten ládája az ószövetségi ember számára, ahhoz gondolkodásmódunkat néhány percre fel kell cserélni az ókori izraelitákéval. Isten ládája Isten szentségének, jelenlétének, uralmának, szövetségének a megjelenítője. Nem csak egy cédrusfa doboz volt, nem akármilyen kegytárgy. Az akkori ember számára még felfoghatatlan dolog volt úgy gondolkodni az istentiszteleti tárgyokról, hogy azok anyagi volta másodlagos, az elsődleges az értelem, amelyet hordoznak. Náluk ez a különbség nem volt meg, a határok összerosódtak. Az új gondolkodás csak Jézussal tört be a hi-

vők világába. Addig érvényes volt, hogy a láda Isten dicsőségének szent lakóhelye, és ennek szentségét komolyan kell venni minden embernek. Komolyan kell venni, hogy a tisztátalan ember nem kezelheti magával egyenlő módon Istent. Isten meg akarta tanítani Izraelt, és ma is ezzel az igénnyel lép fel velünk szemben, hogy vegyük komolyan azt, hogy Ő szent. És szent mindaz, ami Belőle és Őtőle származik: szent az ő Törvénye, akarata, szentek és kiválóak a parancsolatai, szavai, szent a szeretet, amelyet rendelt közöttünk, szent az istentisztelet, amelyen Ővele és egymással egyesülünk, szent az ő neve, amelyet hirdetnünk kell, és szent minden dolog, amely vele kapcsolatos. És éppen azért Uzzá esete Isten figyelmeztető ujsa lehet, hogy elgondolkozzunk, mi mennyire közeledünk szentül Isten dolgaihoz?

Sajnos, nagyon gyorsan vész ki közülünk a szentség érzete. A szentséget nagyon ritkán tudjuk átélni, átérezni. Pedig mi a szentség átélése? Az, hogy teljes mértékben, mondhatjuk hátborzongással is tudatosul bennünk, hogy Isten világa jelen van közöttünk, hogy a tiszta Isten kegyelmesen nem mondott le rólunk, hanem alászáll közénk, – különös módon pedig a mi Megváltónkban, Jézus Krisztusban – és nekünk semmiképpen nem lehet úgy állni hozzá, mint Uzzának, aki nem tett különbséget Isten és ember világa közt. Pedig mennyire nagy különbség ez! Sajnos nagyon is Uzzá módjára szoktak hozzáállni Istenhez a keresztyének. Megfigyeltétek-e vajon, hogyan szokták nevezni Őt? A Főnök, az öreg, azok fent – mintha Isten vala-

mi velünk egyenrangú cinkosunk lenne, akihez úgy viszonyulhatunk, mint más emberekhez. Vagy hogyan beszélnek az istentiszteletről? Letudtam az istentiszteletet. Mintha ez valami profán munkakötelességet jelentene. Hogyan szokták az emberek kezelni a parancsolatokat? Úgy, mint akármilyen más földi törvényt: hogy azok csak nagy vonalakban meghatározzák az erkölcsi magatartást, de azért nem tekintik vészesnek, ha itt-ott eltérnek tőle, hiszen mindenképp ki lehet magyarázni magunkat. Nagy baj, ha már nem tudatosul bennünk Isten nagysága, különlegessége, és hogy mindaz, amit velünk művel, nagy, különleges és szent dolog. Az a legszomorúbb, hogy már semmit sem tud művelni a szívünkkel az a tudat, hogy milyen nagy dolgot tett velünk Isten Krisztusban. Ez a szent esemény sajnos sokszor csak el van rakva a tudatunkban, mint akármilyen más földi élmény, és már mintha nem tudna betölteni, nem tudnánk belőle erőt meríteni, nem tudna újból megszólítani. Pedig Krisztus jelenléte számunkra olyan, mint a szent láda jelenléte Izrael között. Seholy sincs közelebb hozzánk Isten szentsége, szeretete és jelenléte, mint éppen Óbenne. Nem lehet tehát egy szintre tenni az Istentől jövő eseményeket, az Istentől rendelt dolgokat földi dolgainkkal. Szükséges, hogy mielőbb Istenről, és az Ő dolgairól van szó, másképpen viszonyuljunk hozzá. Mi több, Isten jelenlétének a közelsége egészen annyira meg kellene, hogy változtasson minket, úgy át kellene járnia minket, hogy mindenre és mindenkire körülöttünk úgy tudjunk hatni a Szent-

lélek által, ahogyan Isten is hat ránk: a jót, a szeretetet áraszuk, hogy mindenki érezze: itt nem mindennapi dolgokról van szó, itt valami különleges történik, itt Isten van köztünk.

Ugyanakkor mi a következménye annak, ha az ember nem veszi komolyan Isten különleges, szent voltát? Isten megmutatja, hogy az ilyen magatartás egyenesen halálra méltó. De miért volt szükséges, hogy az Úr éppen egy ember halála által mutassa meg szentségét, hatalmát? Mert sajnos az ember csak akkor veszi komolyan és féli az Urat, ha az erősebbnek bizonyul, ha nyilvánvaló, hogy az élete felől rendelkezik és megérzi, hogy bizony csakis alázattal lehet járni Isten színe előtt, mert egy szavától függ élete elmúlása. Megfigyeltem, hogy a kiskutyák is úgy vannak nevelve, hogy sokszor kegyetlen irántuk a gazda, nem kíméli az ostort, de érdekes módon, majd amikor felnőnek, nem ragaszkodnak máséhoz, csakis gazdájukhoz, aki szigort is, de szeretet is tanúsít irántuk.

Ezek szerint rettegnünk kell Istentől ahhoz, hogy bizonyosak legyünk afelől, hogy helyesen tiszteljük? Dávid bizony megijedt tőle és felhagyott a szándékkal, hogy magához vegye a ládát. Egy Óbéd-Edóm nevű férfira bízta. És Isten – teljesen jó értelemben – kiábrándít a fölöslegesen rémítő elképzelésből, hogy Ő kegyetlen despota, aki önkénye szerint játszadozik az emberek életével. Isten nem ölni akar, hanem áldani, örömet hozni életünkbe. Mert olvassuk: „és megáldotta az Úr Óbéd-Edómot és egész háza népét.” Isten közelsége nem halál, hanem áldás. De ehhez az szüksé-

ges, hogy az ember helyesen viszonyuljon Hozzá. Nekünk meg kell értenünk, át kell élnünk azt az új tényt, hogy a mi életünk, a mi gondolkodásunk már nem e világból való. Mi más valakihez csatlakoztunk, ahhoz, aki a mennyből szállt alá, hogy egy új életmódra, Istenhez való szent, igaz közeledésre, és ezután örök életre hívjon el minket. Jézus keresztye nagy változást hozott a mi életünkbe. Átala és rá nézve nem egyszer hangzik el Pál és Péter apostol leveleiből, hogy hogyan gondolkodtunk régen, és hogyan gondolkodunk most, milyenek voltunk régen és Krisztus által milyenek vagyunk, illetve legyünk ma, miután Jézus teljesen megújított minket. Testvéreim, Istenhez szentül közeledni ugyanis nem csak azt jelenti, hogy gondolkodunk felőle, hanem hogy ezt a szentséget, ezt az Istenhez való tartozást mennyire tudjuk megjeleníteni magunkon. Ezért nem egyszer hangzik felénk az igény: „*Szentek legyetek, mert én szent vagyok*”. (3Móz 11,44; 1Pt 1,16) És miért van az, hogy az Istenhez való közeledés nem csupán az istentisztelet vagy a liturgiai élet komolyan vételét jelenti, hanem mindennapi magatartásunkra is kiterjed? Azért, mert Isten közelsége egész életünket igénybe veszi, egész életünket Isten színe előtt töltjük, és az, mennyire komolyan vesszük szentségét, éppen abban mutatkozik meg, hogyan cselekszünk a mindennapi életben. Ne felejtjük el az Ige tanítását: „*Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek*.” (Kol 3,17) Ahogyan tehát a parancsolatokkal bánunk, abban mutatkozik meg,

mennyire szentül vesszük Isten akaratát. Ahogyan testvéreinkhez közeledünk, azzal juttatjuk kifejezésre, mennyire szent számunkra Isten igénye, hogy szeressük felebarátainkat. Ahogyan alávetjük életünk folyását Isten akaratának, azzal bizonyóságot teszünk arról, mennyire szent számunkra a felettünk való rendelkezése. Minden tettünkkel tehát vagy közeledünk Istenhez, vagy megmutatjuk, hogy számunkra Isten szentsége nem mérvadó, nem vesszük komolyan, nem határozza meg életünket. Ebben az esetben nem csak hogy nem tapasztalhatunk áldást, hanem még örülhetünk is annak, hogy Isten nem úgy bánik velünk, mint Uzzával. Ha azonban Dávid, vagy Óbéd-Edóm tisztelete és szentségérzete lakozik bennünk és uralja életünket, akkor jön az áldás. Mi az áldás? Istennek minden tökéletes mennyei adománya, amellyel az embert boldoggá teszi, amellyel megéreztetni az emberrel, hogy mindent, amit keresünk, Önála teljes mértékben megtalálható. És nem tagadható, hogy boldogok akarunk lenni. Nyilvánvaló, hogy boldogságért harcolunk, azt keressük.

Induljunk el tehát a legjobb, sőt egyetlen úton. Azon, hogy a legeslegszeleesebb értelemben érvényesüljön Péter apostol felhívása: „***Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben.***” (1Pt 3,15)

Ámen.

(Š.A. igehirdetését
2009. október 11-én
a gyülekezet gondnoka
olvasta fel)

A Prágai Magyar Református Missziós Gyülekezet
vezetősége tisztelettel kéri a gyülekezet minden tagját,
aki szívén viseli a gyülekezet sorsát, hogy
vegyen részt az október 25-i istentiszteleten, melyen

Nt. ÉLES GYÖRGY

lelkipásztor hirdeti az Igét, aki jelenleg
a Tiszalöki (MO) Országos Büntetés-végrehajtási Intézet
lelkésze, és a SZRKE Zsinati Tanácsának döntése értelmében
egyike a prágai református lelkészi állás betöltésére
jelölteknek. **Az istentiszteleti alkalmat követően**
a presbitérium és a gyülekezet tagjai
személyesen is beszélgethetnek a jelölttel.

Az alkalom a később megtartandó lelkészválasztás
előkészülete. Kérjük tájékoztassa erről rokonait/ismerőseit is!

MINDENNAPI TÖRTÉNET

A három bölcs, tudását gyarapítandó, ismét útra kelt. Alig lépték át a szomszéd ország határát, az első városban egy felhőkarcolót pillantottak meg.

Elkezdtek törni bölcs fejüket, vajon mi lehet ez az építmény? A kézenfekvő megoldást – odamenni, közelről szemügyre venni, bemenni és felderíteni az ismeretlent – azonnal elvetették. – Az túl veszélyes lehet. Nem kizárható például, hogy az a hatalmas valami a levegőbe repül, ha közelednek hozzá, és akkor felrobbannának vele ők, a bölcsök is, országuk pedig bölcsök nélkül maradna. Ezt még elképzelni is rossz.

Sokkal okosabbnak tűnt, közösen meg-egyezni egy magyarázatban. Annak természetesen olyan meggyőzőnek kell

lennie, hogy minden további vizsgálatot feleslegessé tegyen.

Különböző elméletekből indultak ki, a látottakat összevetették korábbi tapasztalataikkal, végül rátaláltak az egyetlen lehetséges magyarázatra: ilyen épületet csak óriások hozhattak létre. Ebből következik, hogy egy országot, melyben óriások működnek, jobb messze elkerülni.

Ezért nyomban hazatértek, és beszámoltak népüknek és kormánzatuknak tapasztalataikról. Mindenki hitt nekik. Hiszen ők voltak a nemzet bölcsői. A szomszéd országhoz fűződő minden kereskedelmi és kulturális kapcsolatot azonnali hatállyal megszüntette a kormányzat.

– *A. de Mello nyomán*
Hézszer Gábor gyűjtése –

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliaóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (*korus@refnet.cz*)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– Az istentiszteleti alkalmak továbbra is a templomban, a szokott időben lesznek megtartva.

– A SZRKE Zsinatának döntése értelmében a prágai lelkészi állás betöltésére két jelölt van: **Nt. Éles György**, a Tiszalöki (Magyarország) Országos Büntetés-végrehajtási Intézet lelkésze, **akivel a gyülekezet október 25-én találkozhat** (lásd 5.old), és

Šindelář Alena, aki jelenleg is beszólgál gyülekezetünkben. A presbitérium legutolsó gyűlésén úgy határozott, hogy **a lelkész személyéről** ne csak a presbitérium, hanem szavazás formájában **az egész gyülekezet döntsön**. A szavazás mikéntjéről kérjük érdeklődjön a gyülekezet vezetőségénél. **Hordozzuk imáinkban gyülekezetünk sorsát, leendő lelkészünk szolgálatát.**

– Egyházunk püspöke, **Ft. Fazekas László** a gyülekezet presbitériuma felé **október 20-ra (kedd), a kora délutáni órákra jelezte látogatási szándékát.**

– Reménység szerint **gyülekezetünk kórusa is énekel a „Magyar nyelv éve – 2009” ünnepségsorozat záróünnepélyének megnyitóján november 7-én.** A rendezvényre a Prágai Magyar Napok keretén belül kerül sor.

– Előzetes egyeztetések szerint **gyülekezetünk kórusa október 31-én, szombaton egész napos kóruspróbát tart.**

FIGYELEM !!!

A jövő vasárnapi (október 25.)

istentiszteleten

az új borért való hálaadással

ÚRVACSORAOSZTÁSRA

kerül sor, melyet

Nt. Éles György lelképásztor

fog kiszolgáltatni.

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP